

בתי המשפט

עמה 000171/99		בית משפט מחוזי חיפה	
תאריך: 08/01/2004		ש' וסרקרוג	בפני:

בעניין: חרזאללה סעיד אחמד ת"ז 021506902

המערער

- נ ג ד -

פקיד שומה חדרה

המשיב

בשם המערער - עו"ד מוחמד חסן ג'בארין

בשם המשיב - עו"ד יוכי ספיר, פמ"ח

פסק דין

1. הערעור הוא על שומות שהוציא המשיב, לפי מיטב השפיטה, לפי סעיף 152' לפקודת מס-ההכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה) לשנים 1996-1997. השומות מבוססות על הפרשי הון וכן על תוצאה בלתי סבירה בעסקו של המערער, כטענות חלופיות ונפרדות. רכיב נוסף עליו ביסס המשיב את הוצאת השומות הוא, אי דיווח ואי ניכוי מס במקור מעבודות חוץ, בשנת המס 1997.
2. תיק זה, לרבות שמיעת ראיות, נוהל בפני חברי, כבוד השופט ד"ר ביין, סגן נשיא, קודם לפרשיתו המוקדמת. שמיעת ההוכחות הסתיימה עוד ב- 2/7/2001. משלא הגיש המערער סיכומים במועד, נתנה החלטה ביום 20/12/01, אשר האריכה המועד להגשת הסיכומים ב- 7 ימים. משלא הוגשו הסיכומים, גם במועד הנוסף שהוארך, ואף לא הוגשה בקשת הארכה, ניתן ביום 22/7/02 פסק-דין אשר הורה על מחיקת הערעור, בהעדר סיכומים. רק ביום 11/3/03 הוגשה בקשה לביטולו של פסק-הדין (בש"א 3685/03) מבלי שצורף תצהיר.

בהחלטה שנתנה על-ידי ביום 13/3/03 נעתרתי לבקשה לביטולו של פסק-הדין, בתנאים, על אף המועד בו הוגשה הבקשה, רק מן הטעם שהתיק הגיע לשלב של סיכומים ופסק-הדין שניתן לא בחן את הראיות שהובאו. לאחר שהמערער מילא אחר התנאי בדבר תשלום הוצאות לטובת אוצר המדינה, בוטל פסק-הדין והוריתי על הגשת סיכומים. גם בנושא האחרון, ביקש ב"כ המערער הארכות זמן. משהוגשו הסיכומים, יש ליתן פסק-דין לגופו.

הרקע וטענות בעלי הדין :

3. המערער היה בשנים הרלוונטיות קבלן שלד בניין.

המערער הצהיר בדוחות שהגיש על ההכנסות הבאות :

שנת המס 1996	57,921 ₪
שנת המס 1997	22,959 ₪.

הצהרות אלה לא נתקבלו והוצאו שומות, כאמור. להלן הטבלה המציגה את השומות שהוצאו לעומת ההכנסה המוצהרת.

שנת המס	1996	1997
הכנסה מוצהרת	57,921	22,959
תיאום עבודות חוץ		10,524
<u>תוספת הכנסה לפי גילום</u>	<u>35,000</u>	<u>41,000</u>
הכנסה חייבת במס בשומה	92,921	74,483

4. השומות הוצאו, כאמור, לפי מיטב השפיטה, לאחר שננקטו הפעולות הבאות :

המערער הגיש הצהרות הון בשנים 1995 לעומת שנת 1997 ונמצא הפרש הון בלתי מוסבר ; המערער נדרש להציג את מערכת ספרי החשבוניות וכן את הסכמי הזמנות עבודה לשנות המס שבערער, וזאת לפי סעיף 130 לפקודה. המשיב טען, כי המערער לא המציא את הספרים כנדרש, ואילו המערער טען כי הוצגו ; בהשוואת הדוחות שהגיש המערער ביחס לתיקים דומים אחרים באותו ענף, הגיע המשיב למסקנה, כי יש לדחות את הדוחות, בהיות ההכנסה המוצהרת-מדווחת, בלתי סבירה. כמו כן תבע המערער הוצאות עבודות חוץ, מבלי לנכות מס במקור.

המערער טען, כי לא נדרש להמציא את הספרים, ובפועל ספריו לא נפסלו. לעמדתו, הוא מעסיק את בניו כשכירים בעסקו, ומשלם להם שכר נמוך מזה המשולם לעובד זר אחר. עוד טען המערער, כי הכנסתו נטו קטנה עקב המיתון והקושי להשיג עבודה בשלוש השנים האחרונות לשנות המס הרלוונטיות ; בענף קיימת תחרות בלתי

הוגנת המחייבת אותו להציע מחירים נמוכים מאלה של קבלן רשום; הבנים מסייעים לו בעזרה בבית ולכן יש לזקוף מלוא הכנסתם לצורך הסבר הפרשי ההון שנמצאו; המערער הוסיף וטען כי הוא ניכה את המס במקור, כמתחייב, ואולם שכח לדווח על סכום של כ- 5,400 ₪.

נדון בכל אחת מן הטענות, תוך התייחסות לטענות בעלי הדין.

הפרשי הון:

5. המערער הגיש הצהרות הון ליום 31/12/95 ול- 31/12/97. בהשוואה בין הצהרות ההון האמורות, התגלה הפרש הון של 76,258 ₪

מלכתחילה הועמד הפרש ההון על סכום של 178,791 ₪. בעקבות הבחינה החוזרת של המסמכים שהוגשו במסגרת הדיונים אצל המשיב, דיונים בהם הופיע מייצגו של המערער – יועץ המס, ג'אברין וליד (להלן: יועץ המס) ומטעם המשיב נכח המפקח מר חסן מחאמיד (להלן: המפקח) הצטמצמו המחלוקות לשני נושאים:

שאלת שיעור זקיפת השכר שקיבלו ילדיו של המערער מהכנסות המשפחה, וכן שכר בגובה הריבית ששילם המערער בשנות המס הרלוונטיות בגין משיכות יתר והלוואות שקיבל בחשבונות הבנק הרלוונטיים.

זקיפת הכנסות הילדים:

6. אין ספק שרשאי היה המערער להוכיח, כי מעבר ליחסי עובד-מעביד בינו לבין בניו, קיימים יחסי קרבי משפחה, אשר בגינם החזירו הבנים את משכורתם לקופה המשותפת של בני המשפחה (ראה לצורך השוואה ע"א 254/87 ג'אלב אסעד סלפיתי נ' פ"ש נצרת, מיסים ד/3 (פברואר 1990), ה-7). בנושא זה אין מחלוקת בין הצדדים. ואולם הנטל מוטל על המערער להוכיח לא רק את המתנה, אלא גם את היקפה. משקיבל המשיב את הטענה בעיקרה ולא את היקפה, רשאי היה לעשות כן, וזקיפה חלקית של הסכומים, נעשתה בסבירות רבה בנסיבות העניין.

7. לעניין שיעור זקיפת ההכנסות של כל ארבעת בני המערער המועסקים על-ידו בעסקו של המערער, טען המערער, כי יש להוסיף את מלוא ההכנסות בשיעור של 100% ואילו המשיב, הסכים להכיר בשיעור של כ- 74% בלבד מאותו שכר, בין היתר, מפני שבאותו חישוב לא לקח המערער בחשבון הוצאות שהיו לבני המערער עצמו.

על-פי הראיות שהוצגו עולה, כי בשנות המס הרלוונטיות ההכנסות של ילדי המערער עמדו על 172,997 ₪ נטו.

על-פי עדותו של המערער שולמו להם משכורות גבוהות יותר משכרו שלו. ההסבר שניתן על-ידו: "... **אם אני יוצא בהפסד, אז ברור שהם הרוויחו יותר ממני**". כלומר, נוצר מצב עובדתי שהבנים מרווחים שכר גבוה מהעובד הראשי שהוא המערער עצמו. ואם לא די בכך, זקף הוא את מלוא משכורתם להוצאות המחיה של כלל המשפחה, מבלי לנטרל את הוצאות המחיה של הבנים עצמם. ניהול כזה, אינו מתקבל על הדעת, ואין להתיירו. מה עוד שלא הובאה כל ראיה המצדיקה לעשות כן. נהפוך הוא; הראיות שהובאו מובילות למסקנה אחרת.

8. הוצאות המחיה של המשפחה הועמדו על שיעור נמוך. יש לקבל את טענת המשיב, כי זקיפת סכום של 127,279 ₪ מתוך כלל שכרם של הבנים, לעומת סכום של 45,718 ₪, שלא התיר בהוספתם היא, סבירה מאוד בנסיבת העניין, וזאת, בין היתר, בהתחשב בהוצאות מחיה של משפחה בת תשע נפשות שהועמדו על 53,000 ₪, בהסכמה, לשנת מס אחת ולשתי שנות המס על 106,000 ₪.

מעבר לעובדה ששיעור הוצאות המחיה הנ"ל (53,000 ₪), כהוצאות מחיה של התא המשפחתי הכולל, נקבעו על בסיס הסכמה (ראה עדות המפקח בעמ' 69-70 לפרוטוקול, וכן נספחים 11 ו-21 לתצהיר המשיב), הרי שמדובר בסכום הנמוך בהרבה, מן הסכום המופיע בטבלאות 5-6 של נציבות מס הכנסה, שהמשיב מסתמך עליהן כקובעות שיעור מינימליסטי של הוצאות המשפחה (נספחים 11 ו-2 לתצהיר המשיב) (שם הועמדו הוצאות התא המשפחתי על סכומים של 91,713 ₪ ו- 99,976 ₪, בהתאמה לשנות המס האמורות).

ואולם מעבר לאמור, יש בראיות הנוספות שהוצגו, לא רק כדי לבסס את קביעתו האמורה של המשיב, אלא גם לאשר קביעתו, כי הסכום האמור, הוא על הצד הנמוך. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים, כי למשפחה שלושה כלי רכב: מרצדס ע"ש המערער, סובארו ע"ש מואיד ופיאט ע"ש איאד (ראה פלט של הרישומים הנ"ל – נספחים 11 ו-2 לתצהיר המשיב). לכלי רכב אלה, כמו גם לכלי רכב אחרים יש עלויות החזקה (ראה נספח 4 לתצהיר המשיב).

המערער הודה שלא רק שיש למשפחה שתי מכוניות מסוג מרצדס – משאית ומכונית, הוא גם הודה שיש גם ביטוח למרצדס, וכי הביטוחים הם גם ביטוח מקיף, וכי הילדים הם ששילמו הוצאות אלה. כמו כן אישר שיש עלות תיקונים לכלי רכב אלה, אלא שלטענתו, עלות זו קטנה בהיקפה. בלשונו "**עולה גרושים**" (עמ' 6 באותה ישיבה).

בנוסף היו למשפחה הוצאות נסיעה לחו"ל, הגיעו לתשע נסיעות שמהן איאד נסע פעמיים, סאבר נסע חמש פעמים ואחמד נסע לחו"ל פעמיים (נספחים 11-3 לתצהיר המשיב).

המערער טען אמנם כי מדובר ביעדי חו"ל קרובים וזולים, ואולם אלה לא הוכחו.

המערער טען, כי הוצאות המחיה של המשפחה נמוכות באופן משמעותי. אין חולק, כי הנטל להוכיח טענה זו, בכלל, וכאשר הטענה היא להוצאות מחיה נמוכות משמעותית, בפרט. המערער לא הביא כל ראיה סותרת בנושא זה. בעדותו בביהמ"ש (ישיבה מיום 2/6/01 עמ' 5 ש' 15 – עמ' 7 ש' 12 לפרוטוקול מיום 20/6/03), כאשר נשאל כמה עולה להם להחזיק משפחה בת תשע נפשות, השיב כי את החשבונות לא ערך, לא הציג הוצאות תשלום ארנונה, חשמל וטענת היועץ במהלך הדיון, כי במגזר הערבי לא משלמים הוצאות אלה, אינה ראיה.

למערער נתנה גם הרשות להציג את הוצאות המחיה של המשפחה בדרך של הצגת דפי חיוב של כרטיס האשראי בשנות המס נשוא הערעור (עמ' 8 לישיבה מיום 20/6/01). למרות האמור, לא הוצגו המסמכים. יש לציין, כי גם למשיב נתנה הסמכות לבדוק את הפרטים הנוגעים למשיכות במזומן מחשבון הבנק. ואולם, העובדה שהמשיב לא עשה כן, אינה יכולה לשנות את נטלי הראיה. החובה להוכיח את הוצאות המחיה המזעריות בהיקפם, תוך התאמה למשיכות במזומן – לאחר שהמערער טען כי הוא מבצע את הרכישות במזומן – מוטלות הייתה על המערער, לרבות החובה להביא הסברים לאותם משיכות שבוצעו. משלא הוצגו דפי החיוב האמורים, לא הועבר הנטל למשיב, לצורך בדיקתם.

עוד יש להעיר, כי המערער לא ידע לפרט את היקף הבילויים של הבנים ואת היקף הוצאותיהם (עמ' 9 לישיבה מיום 20/6/02). לעניין זה יש להעיר, שמי שמבקש לזקוף את מלוא שכרם של הבנים כהסבר להפרשי ההון, עליו החובה לפרט גם הוצאותיהם, אותם הוצאות שהוא מבקש למעשה להתעלם מקיומם.

9. למרות שהעדות של בניו של המערער תמכה בעדותו, יש לייחס לעדות זו משקל זעיר, לאור אי סבירות תוכנה והתיאום "המלא" כמעט בין גרסותיהם.

הבן מועיד העיד, כי הוא עבד לא רק אצל אביו אלא במקום עבודה נוסף, וכי גם שכרו ממקום העבודה האחר נתן לאביו (עמ' 9 לישיבה מיום 2/7/01). בחקירה הנגדית הודה העד כי מדובר בקופה אחת משותפת של המשפחה.

בנסיבות אלה, גם הוצאותיהם של הבנים הייתה מאותה קופה, וממילא לא ניתן לזקף את מלוא ההכנסות להפרשי ההון.

העד הוסיף והעיד, על הוצאות נסיעה לחו"ל ואולם הוא לא הציג כל ראיה, למעט עדותו בביהמ"ש על היקף הוצאות הנסיעה, ממהלך עדותו עולה, כי אין הם נוהגים לצאת לבילויים או לערוך מסיבות פרט לחתונות, כי גם אין חוגגים מסיבה לבן (שם, עמ' 12), וכי גם אז לא נותנים מתנות (עמ' 14). **תשובות אלה אינן סבירות.**

עדות דומה נתנה ע"י איאד (שם, עמ' 14 בסוף העמוד) על אף שהוא החזיק רכב, וגם הוא הוסיף הם יוצאים רק לחתונות בכפר (עמ' 17), כך גם העיד הבן הנוסף סאבר (עמ' 28). גם כאשר נשאלו להיקף החתונה של האחות ניסו להמעיט בהיקף התפריט. לעומת זאת, כאשר עדי המשיב נשאלו בנושא זה - אם זה נכון שהכלה נושאת בהוצאות החתונה - נתנה תשובה חיובית, חד-משמעית, ועוד נאמר, כי בחתונות יש גם שפע של אוכל (עמ' 57).

יועץ המס בעדותו (עמ' 36 ישיבה מיום 2/7/01), כאשר נשאל כיצד החליט על היקף הוצאות המחיה, השיב כי עשה הערכה כללית (עמ' 31). עוד הסכים, כי בני המערער עובדים משתכרים ויוצאים לחו"ל, כי הם יכולים להרשות לעצמם להוציא הוצאות אלה (עמ' 52), לעומת זאת דיבר על הוצאות מחיה מצומצמת (עמ' 54) עד כדי כך, שביהמ"ש נדרש לחזור ולהזהירו, כי הוא מעיד תחת אזהרה (ראה שם, בסוף העמוד).

בנסיבות אלה, וכאשר עולה מן התחשיב שהוגש מטעם המשיב, פער ממשי בין הוצאות המחיה על-פי התדריך (סכום שהגיע לכ- 153,000 ₪) לבין הסכומים שהותרו לזקיפה על חשבון הפרשי ההון, לרבות התעלמות מהוצאות החזקת כלי הרכב ונסיעות לחו"ל, יש לקבל את מסקנת המשיב, ברכיב זה.

עלויות ריבית:

10. המחלוקת הנוספת בנושא זה ממוקדת בשיעור ריבית ששולמה ע"י המערער בגין משיכות היתר שהיו בחשבון בבנק הפועלים, בסכום של 11,733 ₪, יתרת חובה בחשבון עו"ש, ועוד משיכות יתר בחשבון המערער בבנק מרכנתיל בסכום של 73,413 ₪ והלוואה בבנק מרכנתיל בסך של 39,126 ₪. יתרת ההלוואה בבנק מרכנתיל ליום 31/12/97 הועמדה על 124,264 ₪. הריבית המקסימלית שהכיר בה המשיב. בעקבות האישורים שהוצגו, הגיע סכום הריבית הכולל לסכום של 19,691 ₪, ומסכום זה, הפחית המשיב סכום של 5,000 ₪, בו הכיר עוד קודם לדיונים שנערכו, כאמור. לפיכך הופחת בפועל סכום נוסף של 14,691 ₪.

המערער לא הציג אישורי בנק סותרים, ולעדויותיו אין משקל ראייתי העולה על האישורים הנ"ל. לפיכך, גם מסקנה זו של המשיב יש לאשרה.

11. משנתגלה הפרש הון הנטל להסביר את הגידול הבלתי מוסבר בהון שהצטבר מוטל על הנישום, הן מכוח הכלל של "המוציא מחברו עליו הראיה" והן מן הטעם שמדובר בראיות, שאם קיימות, מצויות כולן בחזקתו ובידיעתו של הנישום (ראה ע"א 1507/97 בן דוד רפאל נ' פ"ש ירושלים, מיסים יג/4 (אוגוסט 1999) ה-3, ע"א 23/88 יעקב לוי נ' פ"ש ירושלים, פ" מה(1) 474, רע"א ארד נ' מנהל מע"מ, פד"א כ 593). חובה כאמור, מוטלת

על המערער, גם כאשר ספרי החשבונות של הנישום לא נפסלו, מאחר שהפרשי ההון, אינה מחלוקת השלובה בניהול פנקסים קבילים (ע"א 236/83 ליברמן נ' פ"ש ג"ד, פ"ד לט(2) 810)

אשר על כן, יש לקבל את השומה שהוצאה ע"י המשיב לשנות המס שבערער, בשל הפרשי הון בלתי מוסברים.

למעשה לאור אישור הגדלת השומה על בסיס הפרשי הון בלתי מוסברים, אין עוד צורך לדון ברכיב הנוסף, החלופי של תוצאה עסקית בלתי סבירה. על דרך הזהירות בלבד, אבחן גם נושא זה.

תוצאה עסקית בלתי סבירה :

12. כאמור, מבוססות השומות שהוצאו למערער כרכיב חלופי, על היות ההכנסה המוצהרת תוצאה עסקית בלתי סבירה. צודק המשיב, כי משביקש את המערער להציג ספרי החשבונות והאחרון לא עשה כן, הרי שרשאי היה המשיב להפעיל את שיקול דעתו ולהוציא שומה לפי מיטב השפיטה. כדי שפקיד השומה יוכל לבדוק את הספרים ולהודיע לנישום, אם אכן ניתן להסתמך עליהם, או שמא מצויים בהם פגמים, ולעיתים עד הצורך לפסלם, צריכים אלה להיות מוצגים בפניו (ראה ע"א 734/89 פיקנטי תעשיות מזון בע"מ נ' פ"ש גוש דן, פ"ד מו(5) 309, 320-גד).

המערער בסיכומיו, אינו חולק למעשה שהספרים לא הומצאו בעת דרישה למשיב. אלא שלטענתו, במסגרת הדיונים בביהמ"ש הוצגו הספרים, בישיבה שהתקיימה ביום 28/5/00. מאחר שבישיבה מאוחרת יותר שהתקיימה ב- 27/11/00 לא עמד עוד המפקח על העדר הצגת הספרים, הרי ששומת המשיב, לטענתו, לא יכולה עוד להסתמך על העדר הצגתם.

13. המועד הרלוונטי להצגת הספרים הוא עובר למועד הוצאת השומה. משלא הומצאו הספרים באותו מועד – ואין ראייה סותרת בעניין זה בפני – מוסמך היה המשיב להוציא שומה לפי מיטב השפיטה.

מעבר לאמור, גם בדיקת הנתונים שהוצגו, וככל שהם מפורטים ברישומי הספרים, אין בהם, כאמור, לסתור את ממצאי המשיב.

לפי הנתונים שהציג המשיב היו אצל המערער **בשנת המס 1996** בממוצע שבעה (7) עובדים (5.58 + המערער עצמו) (ראה נספח ט' לתצהיר המשיב). על-פי התדריך הכלכלי, פדיון ממוצע לעובד בשנת 1996 היה כ- 147,000 ₪ (ראה התדריך – נספח י לתצהיר המשיב). התוצאה מן האמור :

מחזור מחושב	₪ 966,076
מחזור מוצהר	₪ 407,985

₪ 558,091

הפרש מחזור

על-פי התדריך הכלכלי, פדיון ממוצע לעובד **בשנת 1997** היה כ-159,000 ₪ (ראה התדריך – נספח י לתצהיר המשיב). התוצאה מן האמור :

₪ 753,184

מחזור מחושב

₪ 578,634

מחזור מוצהר

₪ 174,550

הפרש מחזור

בשנת המס 1997. בעסקו של המערער באותה שנה, בממוצע כחמישה (5) עובדים (3.75 עובדים + המערער, נספח יא לתצהיר המשיב).

אילו היה מתקבל החישוב האמור, היה נוסף סכום של 558,091 ₪ כתוספת מחזור בשנת המס 1996, ואילו המשיב הוסיף סכום של 35,000 ₪ בלבד. בהתייחס לשנת המס 1997, על-פי החישוב היה על המערער להוסיף סכום של 174,550 ₪, בפועל הוסף סכום של 41,000 ₪, כתוספת למחזור העסקי.

בנסיבות אלה, נראה כי השומות שהוציא המשיב סבירות הן. לשאלה, אם יש להשאיר על כן, יש להשיב בשני אופנים : הוצאת השומות לפי מיטב השפיטה, בהעדר הצגת ספרי החשבוניות, נעשתה בדרך זו לחלופין בלבד. החישוב של תוספת מס, לא נעשתה מכוח נתונים שנתקבלו בדרך חישוב זו. אם ביקש המערער להוכיח כי על-פי הרישום בספרים, אין להגיע לתוספת הכנסה, אף לא לפי הסכומים שנקבעו על בסיס הפרשי ההון, עליו היה הנטל לעשות כן. כאמור, בנטל זה, לא עמד המערער, כפי שפורט לעיל.

מן הטעם האמור, וככל שהפרשי ההכנסה החייבת מבוססים על הפרשי ההון, העובדה שהספרים הוצגו בסופו של דבר, במהלך הדיון, אין בה לכשעצמה, לסייע בידי המערער. הרישומים שהיו בספרים, ככל שהם נגעו לנושא זקיפת משכורתם של הבנים להוצאות המשפחה, ועלות הריבית – גם אם נתונים אלה נרשמו בספרים, אין בהם לבסס במקרה זה את הדוחות שהוגשו.

עבודות חוץ :

14. בשנת המס 1997 תבע המערער בסעיף ההוצאות סכום של 10,524 ₪, שעניין עבודות חוץ, וזאת מבלי לדווח על עבודות אלה, ומבלי לנכות בגין מס במקור, כפי שמתחייב, לפי סעיף 164 לפקודה.

מכלל הראיות שהוצגו עולה, כי ההוצאות שהוציא המערער בגין עבודות החוץ הגיע לסכום של 15,639 ₪ (נספח יג לתצהיר המשיב). המס שנוכה במקור בשנת 1997 על-פי טופס 856 (נספח יב לתצהיר המשיב – בחלק התחתון של המסמך) הוא מסכום של 5,115 ₪ ללא מע"מ (סה"כ 5,984 ₪). מכאן שיש לחייב את המערער בניכוי מס במקור מיתרת הסכום – 10,524 ₪, כפי שקבע המשיב.

לכך יש להוסיף, כי כבר במהלך הדיון שהתקיים ביום 20/6/01 הצהיר יועץ המס של המערער שטענת המשיב בנושא זה מקובלת עליו (עמ' 7 ש' 24). והצדדים חזרו וסיכמו הסכמתם בנושא (עמ' 7 ש' 28). בנסיבות אלה, לא היה מקום לחזור מן ההסכמות הנ"ל, בטרם לפחות נתבקשה הרשות לעשות כן. מכל מקום לגופה של המחלוקת, יש לקבל עמדת המשיב.

תביעת המערער להחזרים :

15. טענת המערער הייתה, כי המשיב הוציא לו שומות רק מן הטעם שנציגו, יועץ המס ביקש בשלב המוקדם של המשפט להורות למשיב להחזיר לו מס ששולם ביתר, ובעניין זה אף נתנה החלטה ע"י ביהמ"ש.

מעיון בפרוטוקול ביהמ"ש עולה, כי תביעה להחזר סכומים של 30,000 ₪, אכן הועלתה עוד בישיבה ביום 27/11/00. המפקח מטעם המשיב הודה כי מדובר במס ששולם ביתר, ואולם המפקח הודיע כבר באותה ישיבה, שהיו ליקויים בהגשת הדוחות.

בהחלטה שנתנה באותה ישיבה הורה ביהמ"ש למשיב להחזיר את סכום המס ביתר, בסך של 30,000 ₪, תוך 10 ימים (עמ' 4 מהישיבה מיום 27/11/00). במסגרת עדותו של יועץ המס (עמ' 40 ישיבה מיום 2/7/01), הודה האחרון, כי סכום זה הוחזר למערער. בנסיבות אלה, גם אם הנימוק לבחינת דוחות המערער היה בקשתו להחזר מס ששולם ביתר – ואין בפני ראיה חד-משמעית, המאפשרת קביעת ממצא כזה – משהוכח כי היה בסיס לא רק לבחינת הדוחות ולהוצאת השומות, שהוצאו על בסיס נתונים שנקבעו על דרך הזהירות, אין עוד רלוונטיות לטענה זו.

התוצאה :

16. אשר על כן, הערעור נדחה. המערער ישלם למשיב הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסכום כולל של 10,000 ₪. סכום זה הוא בנוסף לסכומים שנקבעו במהלך הדיונים.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום י"ד בטבת, תשס"ד (8 בינואר 2004) בהעדר הצדדים.

ש' וסרקרוג, שופטת

	המסמך מסווג כמסמך חשוד
--	------------------------

הקלדנית: ל.ש.